

[Fr. Dalgaard.]

Sted, og man har ændre Lovforslaget paa dette Punkt saaledes, at offentlig Votering skal finde Sted, og at der ogsaa gives Oplysning om Stemmetallet, men uden Angivelse af Dommernes Navne. Jeg betragter ikke denne Ændring som nogen Forbedring, men paa den anden Side mener jeg ikke, og Udvalgets Flertal mener det heller ikke, at man af den Grund skulde lade Loven falde. Udvalgets Flertal bestaar som ved Behandlingen her i Tinget af Regeringspartierne og de Konservative, medens Venstre ikke ønsker at fremme Lovforslaget, men agter at undlade at stemme.

Det andet Punkt er det meget omtalte Forslag til § 1017 om Pressens Ret til at skrive om Retssager. Her i Tinget blev det vedtaget et nyt Punkt til § 1017, hvori det fastsløges, at Pressen ikke paa Forhaand maatte fastslaa sigtedes Skyld eller Ikke-Skyld, man maatte ikke tage denne bestemte Stilling til en Sag. Heller ikke dette har Landstinget ønsket i den Skikkelse; man har vedtaget en Ændring, hvorefter Pressen ikke maa fremsætte Udtalelser, der „er egnet til paa uforsvarlig Maade at paavirke Dommerne, Domsmændene eller Nævningerne med Hensyn til Sagens Afgørelse“.

Jeg læser disse Linier som et Udtryk for den samme Tanke, der fik Udtryk her i Tinget i Affattelsen her, altsaa, at Pressen ikke maa tage denne bestemte Stilling. Det er altsaa udtrykt her ved Ordene „paa uforsvarlig Maade“. Det korresponderer med de andre Punkter i samme Paragraf, § 1017: man maa ikke fremsætte Udtalelser, som er væsentlig urigtige — der skal altsaa noget meget stærkt til, før der indtræder Straffebestemmelser, og man maa ikke lægge sig hindrende i Vejen for en Sags Oplysning, naar den er til Behandling, og paa samme Maade maa man ikke paa uforsvarlig Maade fremsætte Udtalelser, der er egnet til at paavirke med Hensyn til Sagens Afgørelse. Hvorvidt det er en Forbedring eller en Føringelse, kan man diskutere om, Tanken er den samme, og der skal altsaa noget kvalificeret til.

Den sidste lille Ændring, der er foretaget i Landstinget, er ganske formel, den er af redaktionel Karakter, idet man i Optrækningsbeføjelsen for Justitsministeren har medtaget den Lov om Deling af Ærø og Rudkøbing, som for nylig vedtoges her i Tinget.

Det er de Ændringer, der er foretaget i Landstinget. Udvalgets Flertal mener, at man uanset disse Ændringer skal vedtage

Lovforslaget i Landstingets Affattelse, og jeg føler heller ikke nogen særlig Betænkelighed derved. Jeg anbefaler altsaa, at man vedtager Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger.

Saa vil jeg gerne lige til Slut sige et Par Ord om denne Sag. Den har jo igennem flere Aar ligget her paa Rigsdagens Bord, og det er vigtige Ændringer, der ved dette Lovforslag gennemføres, det er store Fremskridt, der sker. Ved de sidste Begivenheder, Offentligheden har set inden for Retsplejen, synes der imidlertid at have været baade det ene og det andet, som man har været noget forbavset over. Den meget omtalte Rødby-Affære, som nu lige har fundet sin Afslutning, vakte Opmærksomhed, og det er muligt, at det, der er sket i denne Sag, kunde give Anledning til at se paa, enten om de Lovbestemmelser, vi har til Beskyttelse for sigtede, er tilstrækkelige, eller om de efterfølges i Retsplejelovens Aand.

Ogsaa en anden Sag har vakt stor Opmærksomhed. Det er den Sag, der var for det fynske Nævningeting forleden, og hvor det af Bladenes Fremstilling af Sagen fremgik, at Retsformanden skulde have afskaaret et Vidne fra at udtale sig om et Punkt, der for en Læser af det, der foregik, synes at være vigtigt. Retsformanden skal efter Bladenes Fremstilling have afskaaret et Vidne fra at udtale sig om sigtedes Opførsel og Behandling under Sagen med den Begrundelse, at man ikke kunde kritisere en Underretsdommer, at Vidnet — det var vist en Arrestforvarer — ikke kunde kritisere sin foresatte — jeg bygger stadig paa Bladenes Fremstilling.

Hvis det er rigtigt, forekommer det mig, at der her er noget farligt. Det er vigtigt, at et Vidne, der maaske kunde fremkomme med et vægtigt Vidnesbyrd for sigtede, ikke afskæres fra at udtale sig. Det er muligt, at det skete er i Overensstemmelse med Retsplejelovens Bestemmelser — Retsformanden har Ret til at afskære Vidneførsel —, men jeg er overbevist om, at det ikke er i Retsplejelovens Aand, at denne Afskæring kunde finde Sted paa den Maade, hvorpaa det, forudsat at Bladenes Fremstilling er rigtig, er sket her.

Jeg henleder den højtærede Justitsministers Opmærksomhed paa i hvert Fald disse to Tilfælde fra den seneste Tid, for at man om muligt enten kan indskærpe Retsplejelovens Bestemmelser, hvis de er tilstrækkelig sikre, eller kan have Opmærksomheden henvendt paa en Ændring ved en kommende Revision af Retsplejeloven — selv om vi